

VÖRÖS ISTVÁN

Eurüdiké-szonettek

VÖRÖS ISTVÁN (1964) Budapest

8

Pusztán a Szidalom idejében
kezd a Dicsekvés nevetni még,
tud a Dicsekvés, ez a pribék
fellépni büszkén egy tanmesében,

mely hazugságot fogalmaz bölcsen,
bölcsséget dadog álmosan.
Szidtam is, de semmit nem közöltem.
A nemlét mérgez halálosan.

A Rágalom tud, és nincsen Kétely,
a Dicsekvés felejt, fejet lékel,
átformál mindent önnön képére.

Függönyt húz a látható elé,
és égtájak futnak négyfelé,
hogyan beállhasson a közepébe.

9

Aki a túlvilágra
átkozódva betört,
s látta az éjhomályba
burkolódzó időt,

szorult a térhiányba,
s mégis talált erőt,
annak tán nem hiába
nyílt ketté a föld.

Ott heverészett,
ahol minden lebeg,
s nincs rendje a napoknak.

Aki egyszer halottak
ételéből evett,
csak az a részeg!

10

A nemlét nemléte nemlétbe vált át,
tengerfenékbe kövül a csiga,
mielőtt voltunk, nem volt a soha,
mégis elzengett nagy néha egy zsoltárt.

Beszél a hiány, és a semmi élénk,
 a létező viszont hallgat csak, és
 a múlttól fogja el a szédülés.
 A világ rendjét akkor megkimélnénk,

ha nem volna neki se vége, eleje,
 ha nem volna a rend maga a rendetlenség,
 maga a múlt, hogyha létezni merne már,

létezne akkor is, ha nincsen ereje,
 létezne, mert ez a vaskövetkezetlenség.
 A biztos hallgat és a talán ordibál.

11

Nem úgy kell égre nézni most, ahogy
 egykor tették az emberek, ha
 a csillagoknak adtak gúnynevet, s a
 sok név rájuk valóságként hatott.

A csillagképek szétesnek, hisz
 a lenti fénytől alig látni fel.
 Az egyik forma neve „Lucifer”,
 amott egy úrhajó embert visz.

Az ég mint Ég talán nem létezik.
 Az ismeret minden hitet széjjelfeszít,
 nincsen szükségünk már az istenekre.

Hogy nem hisznek, azt sokan élvezik,
 de elveszítik közben érveik.
 A csillagképtető rég nincsen egybe.

12

A csillagképtető, a csillagképtető,
 igen, a régi ózonpajzs lyukas lett,
 nem formákban, csak virtuálisan megy
 a másvilágra minden emlékeztető.

De nem árt tudni, hogy az is csak itt van:
 világ helyett a fényvirág kinyílt,
 és minden titkot könnyedén lenyúlt,
 majd szétrepültek, mint az érett pitypang,

a virtuális égtájak felé,
 a ténytulajdon most már senkié:
 ez a titokvesztési kényszer.

A munkát nem tudod, hol végzed el,
 üres a tér, és nem fontos a hely,
 idődből sem gazdálkodhatsz felével.

13

Időd üres felén éretlen emberek,
 a dinnye, tök, a krumpli és káposzta,
 a bajt a bölcsesség, ami rád hozta,
 veled még nem kezdődtek el a kezdetek,

és éppen ebben áll a szégyened:
vagy is – meg persze nemlétben időzöl,
 mint az, aki vízcseppként hull a gőzből
 a vízbe, míg a teste ellebeg

a szókordon mögötti térbe,
 talán a titkokat elérte.
 De azt hiszed, csak ennyi feladat,

amit a létezés eléd ad?
 A túlvilágon is kemény vagy?
 Az ímél közben benned elakad.

14

Kört jár velünk a nap: a reggel és az este.
 Egy napba is annyi minden belefér.
 A haj reggel kinő, de este már fehér,
 hogy éjjel van hajunk, az kész szerencse.

Már délelőttre fölnövünk,
 és öregséget hoz az este,
 éjjel jövünk rá annyi lényegesre,
 mi volt talán, de mára rég letűnt.

Kört jár velünk narancs, banán, eper:
 az öröklétben főleg enni kell.
 A túlvilágon persze folyton inni.

A szellemi mezőkön nem jár senki se,
 hogy üzeneted onnan elvigye,
 de jelenléted így is ő jelenti.